

Р Е Ш Е Н И Е

№ 244

С о ф и я, 13 февруари 2019 г.

В И М Е Т О Н А Н А Р О Д А

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД на Република България, ПЪРВО наказателно отделение, в съдебно заседание на 23 н о е м в р и 2018 година в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: НИКОЛАЙ ДЪРМОНСКИ
ЧЛЕНОВЕ: РУМЕН ПЕТРОВ
ХРИСТИНА МИХОВА

при секретар Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Николай Любенов
изслуша докладваното от съдията Николай Дърмонски
наказателно дело № 832/2018 година.

Касационното производство е образувано по касационни жалби от защитниците на подсъдимите Г. С. Б. от Ботевград адв.Х.Г. от САК, на П.С. Б. от Ботевград адв.Г.Д. от САК, на С. П. С. и С.М.М. от Ботевград адв.С.А. и адв.А.Н. от САК и на П. П. Б. от Ботевград адв.К.Д. от САК срещу решение № 30 от 17.04.2018 г., постановено по ВНОХД № 183/2017 г. от Апелативния специализиран наказателен съд с доводи за наличие на всички касационни основания по чл.348, ал.1, т.1-3 от НПК с алтернативни искания за отмяната му и оневиняването им от ВКС, за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд и накрая за изменянето му с намаляване размера на наложените им по отделните обвинения и по съвкупност наказания.

Прокурорът от Върховната касационна прокуратура дава заключение за неоснователност на касационните жалби.

Подсъдимите Г. Б., П. Б., С. С., П. Б. и С. М., лично и чрез защитниците си адв.К.Д., адв.Г.Д., адв.С.А. и адв.А.Н. поддържат жалбите и молят да бъдат уважени съобразно алтернативните им искания.

Подсъдимата П. С. М. от Ботевград, която не е обжалвала решението, редовно уведомена, не взема участие в касационното производство, като чрез защитниците си адв.А. и адв.Н. оспорва правилността на въззивното решение и поддържа исканията на съпроцесниците си за неговата отмяна или сериозна корекция по приложението на правото и на наложените им наказания.

Върховният касационен съд провери правилността на обжалваното решение в пределите по чл.347 от НПК, като съобрази следното :

С присъда от 25.01.2017 г. по НОХД № 1668/2015 г. Специализираният наказателен съд е признал подсъдимите :

1. Г. С. Б.от Ботевград за виновен в това, че :

- в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия ръководил организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, с участници П. С. Б., С. П. С., С. М. М., П. С. М. и П. П. Б., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.1 вр.ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 7 години лишаване от свобода, като го е признал за невинен и го е оправдал по обвинението да е участвал в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.;

- на неустановена дата в края на м.октомври 2011 г. в Ботевград набрал отделно лице – И. О. Р. и на неустановена дата през м.ноември 2011 г. я е транспортирал от Р България до Марина ди Лесина в Р Италия, като я е превел през границата на страната ни в Р Гърция, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159б, ал.2 вр.ал.1, пр.1-во и 2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 7 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 20 000 лева;

- на неустановена дата в периода от 01.06.2012 г. до 09.06.2012 г. в Ботевград набрал отделно лице – Ц. В. М. и на 09/10.06.2012 г. я е транспортирал от Р България до Марина ди Лесина в Р Италия, като я е превел през границата на страната ни в Р Гърция, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159б, ал.2 вр.ал.1, пр.1-во и 2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева;

- на неустановена дата през 2012 г.в Ботевград набрал отделно лице – В. И. М. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1, пр.1-во от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева;

- на неустановена дата през ноември 2013 г. в Марина ди Лесина, Р Италия набрал отделно лице – Б. Б. И. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез

обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1, пр.1-во от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева;

- на неустановена дата през февруари 2014 г.в района на Сан Северо и Марина ди Лесина, Р Италия приел отделно лице – М. В. П. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159а, ал.1, пр.4-то от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева;

- на неустановена дата от началото на м.октомври до края на м.ноември 2014 г. в Сан Северо, Р Италия набрал отделно лице – Е. И. М. с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1, пр.1-во от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 8 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК наказанията са групирани, като му е наложено общо най-тежко наказание от 8 години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор, към което на основание ал.3 е присъединил наказанието глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева.

На основание чл.59, ал.1 от НК от наказанието лишаване от свобода е приспаднато предварителното задържане на подс.Г. Б. в периода от 29.05.2015 г. до 06.11.2015 г.

2. П. С. Б. от Ботевград за виновен в това, че :

- в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия участвал в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, ръководена от подс.Г. С. Б. и с участници С. П. С., С. М. М., П.С. М. и П. П. Б., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2 вр.ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 5 години лишаване от свобода, като го е признал за невинен и го е оправдал по обвинението да е участвал в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.;

- на неустановена дата през лятото на 2012 г. в Ботевград набрал отделно лице – Ю. М. Й. и на неустановена дата през същото лято на 2012 г. я е транспортирал от Р България до Марина ди Лесина в Р Италия, като я е превел през границата на страната ни в Р Гърция, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание

чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159б, ал.2 вр.ал.1, пр.1-во и 2-ро вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 7 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК двете наказания лишаване от свобода са групирани, като му е наложено общо най-тежко наказание от 7 години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор, към което на основание ал.3 на чл.23 от НК е присъединено наказанието глоба в полза на държавата в размер на 40 000 лева.

На основание чл.59, ал.1 от НК от наказанието лишаване от свобода е приспаднато предварителното задържане на подс.П. Б. в периода от 12.05.2015 г. до 24.11.2015 г.

3. С. П. С. от Ботевград за виновен в това, че в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия участвал в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, ръководена от подс.Г.С. Б. и с участници П. С. Б., С. М. М., П. С. М. и П.П. Б., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2 вр.ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 5 години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим в затвор, като го е признал за невинен и го е оправдал да е участвал в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.

На основание чл.59, ал.1 от НК от наказанието лишаване от свобода е приспаднато предварителното задържане на подс.С. П. в периода от 19.05.2015 г. до 04.12.2015 г.

4. П. С. М. от Ботевград за виновна в това, че :

- в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия участвала в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, ръководена от подс.Г. С. Б. и с участници П. С.Б., С. П.С., С.М. М. и П. П. Б., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2 вр.ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК ѝ е наложил наказание от 4 години лишаване от свобода, като я е признал за невинна и я е оправдал по обвинението да е участвала в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.;

- на 12.05.2015 г. в Ботевград държала акцизни стоки – тютюневи изделия – цигари от различни марки на обща стойност 1200 лева без бандерол, когато такъв се изисква по закон и случаят не е маловажен и на основание чл.234, ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК ѝ е наложил наказание от 2 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 6 000 лева.

На основание чл.23, ал.1 от НК двете наказания на подс.М. лишаване от свобода са групирани, като ѝ е наложено общо най-тежко наказание от 4 години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, към което на основание ал.3 на чл.23 от НК е присъединено наказанието глоба в полза на държавата в размер на 6 000 лева.

На основание чл.59, ал.1 от НК от наказанието лишаване от свобода е приспаднато предварителното задържане на подс.П. М. в периода от 12.05.2015 г. до 15.05.2015 г.

5. П.П. Б. от Ботевград за виновна в това, че в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия участвала в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, ръководена от подс.Г.С. Б. и с участници П. С. Б., С. П. С., С. М. М. и П. С. М., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2 вр.ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК ѝ е наложил наказание от 4 години лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, като я е признал за невинна и я е оправдал по обвинението да е участвала в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.

6. С. М. М. от Ботевград за виновен в това, че :

- в периода от 15.10.2011 г. до края на 2014 г. в Ботевград и в Република Италия участвал в организирана престъпна група (ОПГ), създадена с цел да върши съгласувано в Р България и в Р Италия престъпления по чл.159а и чл.159б от НК, за които е предвидено наказание лишаване от свобода повече от 3 години, ръководена от подс.Г. С. Б. и с участници П. С. Б., С. П. С., П. С. М. и П. П. Б., създадена с користна цел и на основание чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.2 вр.ал.2 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 4 години лишаване от свобода, като го е признал за невинен и го е оправдал по обвинението да е участвал в ОПГ в периода 26.08.2011 г. до 14.10.2011 г.;

- на неустановена дата през м.август 2013 г. е транспортирал В.Н. И.от Р България до Марина ди Лесина в Р Италия, като я е превел през границата на страната ни в Р Гърция, с цел да бъде използвана за развратни действия, независимо от съгласието ѝ, като деянието е извършено чрез обещаване на облаги и в изпълнение на решение на ОПГ и на основание чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159б, ал.2 вр.ал.1, пр.2-ро, вр.чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во вр.ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК му е наложил наказание от 5 години лишаване от свобода и глоба в полза на държавата в размер на 20 000 лева, като е признат за невинен и оправдан по обвинението по чл.159б, ал.1, пр.1-во от НК по същото време да е набрал същото лице В. И. в Ботевград.

На основание чл.23, ал.1 от НК двете наказания лишаване от свобода са групирани, като му е наложено общо най-тежко наказание от 5 години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален общ режим в затворническо общежитие от открит тип, към което на основание ал.3 на чл.23 от НК е присъединено наказанието глоба в полза на държавата в размер на 20 000 лева.

С присъдата е постановено отнемането на основание чл.234, ал.3 от НК в полза на държавата на предмета на престъплението – тютюневите изделия и тяхното унищожаване след влизане на присъдата в сила.

Разпоредено е да се върнат на подс.П. М. издетите като веществени доказателства портмоне с билети и тетрадка.

В тежест на подсъдимите са възложени направените по водене на делото разноси, като са осъдени солидарно да заплатят общо 549,29 лева по банковите сметки на СП и СпНС.

Присъдата е била обжалвана от защитниците на подсъдимите Г.Б. адв.Хр.Г., П. Б. адв.Г.Д., С. П., С. М. и П. М. адв.Ст.А. и П. Б.адв.К.Д. с оплаквания за нейната необоснованост, постановяването ѝ при допуснати съществени процесуални нарушения, заради материалноправната ѝ незаконосъобразност и явната несправедливост на наложените им наказания с основно искане за пълното им оправдаване, алтернативно за връщане на делото за ново разглеждане от първоинстанционния съд и като последна алтернатива за изменянето ѝ със значително намаляване на размерите на наложените им наказания.

С поставеното на настоящата касационна проверка решение № 30 от 17.04.2018 г. по ВНОХД № 183/2017 г. Апелативният специализиран наказателен съд е изменил обжалваната присъда досежно :

- осъждането на подс.Г. Б. по чл.159г от НК относно транспортирането през м.ноември 2011 г. на И. О. Р. до Р Италия с посочената цел и го е оправдал по това му обвинение, намалил е наложените му наказания за трафикирането до Р Италия на лицата Ц. М. и В. М. от 8 години на 6 години лишаване от свобода и глобата от 40 000 лева на 30 000 лева, изменил е квалификацията за извършеното спрямо Б. И., която подс.Г.Б. приел в Р Италия с посочената цел, оправдал го е по обвинението за набирането ѝ чрез обещаване на облаги и е намалил наложеното му наказание на 6 години лишаване от свобода и глобата на 30 000 лева, същото изменение на присъдата е постановено и за лицето Е. М., която той приел в Р Италия с посочената цел, оневинявайки го за нейното набиране чрез обещаване на облаги и е намалил наказанието му на 5 години лишаване от свобода и глобата на 20 000 лева, като е намалил и определеното му общо наказание на 7 години лишаване от свобода, запазвайки първоначалния режим за изтърпяването му, както и намаления размер на присъединената глоба на 30 000 лева и отменяйки определения от СНС тип затворническо заведение;

- намалени са размерите на наказанието на подс.П. Б. за престъплението по чл.159г от НК и наложеното му общо наказание на 5 години лишаване от свобода и глобата на 20 000 лева, определен е общ първоначален режим за изтърпяване на наказанието лишаване от свобода и отменен типът затворническо заведение;

- променен е първоначалният режим за изтърпяване на наложеното на подс.С.П. С. наказание лишаване от свобода от строг на общ и е отменен типът затворническо заведение;

- намален е размерът на наказанието, наложено на подс.С. М. за престъплението по чл.321 от НК на три години, за това по чл.159г от НК е оневинен да е осъществил деянието спрямо лицето В. И. чрез обещаване на облаги и е оправдан по обвинението по чл.159а, ал.2, т.6, пр.1-во от НК, като е изменен режимът за изтърпяване на общото му наказание от 5 лишаване от свобода от строг в общ и е отменен типът затворническо заведение;

- в частта, касаеща подс.П. М. присъдата е изменена с намаляване размера на наказанието лишаване от свобода за престъплението по чл.321 от НК на 3 години, за това по чл.234, ал.1 от НК на 1 година и глобата на 1 200 лева и общото наказание на 3 години лишаване от свобода с отлагане на изпълнението му на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от 4 години от влизане на присъдата в сила и присъединената глоба е намалена на 1 200 лева;

- същата корекция е извършена и на размера на наложеното на подс.П.Б. за престъплението по чл.321 от НК наказание с намаляване лишаването от свобода на 3 години, отлагайки го за изпълнение на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от 4 години;

- отменена е постановената солидарност на задължението на подсъдимите да възстановят направените по водене на делото разноски и присъдата е потвърдена в останалата част.

Недоволство от въззивното решение са изразили всички подсъдими с изключение на подс.П. М., която не го е обжалвала лично или чрез защитника си.

В касационните си жалби защитниците навеждат доводи за неправилност на обжалваното решение поради допуснати съществени процесуални нарушения при изграждане на вътрешното убеждение на апелативния съд по фактите от кръга на чл.102 от НПК, за недоказаност на обвиненията спрямо подзащитните им и неправилно приложение на материалния закон, както и за явната несправедливост на наложените им наказания с алтернативни искания за отмяна на решението и оневиняването им от касационната инстанция, за връщане на делото за новото му разглеждане от друг състав на въззивния съд или за изменянето му със значително намаляване на размера на наложените им наказания.

Върховният касационен съд, първо наказателно отделение приема касационните жалби за подадени в срок, от страни с право на жалба и срещу

подлежащ на основание чл.346, т.1 от НПК на касационна проверка въззивен съдебен акт, поради което са допустими.

Разгледани по същество, настоящият състав на ВКС – първо наказателно отделение приема следното :

Касаторът адв. Х.Г. като защитник на подс.Г.Б., в допълнението към касационната им жалба възразява срещу възприетата в мотивите на решението на апелативния съд фактическа обстановка като противоречаща на ангажираните от прокурора с обвинителния акт факти, в разрез и с тези, приети за установени от първостепенния съд, довело до недопустими затруднения и нарушение на правото им на защита на тази фаза на процеса. Това съществено процесуално нарушение свързва и с отказа на СпНС да уважи искането им за връщане на делото на СпП за отстраняване на недостатъците на обвинителния акт във връзка с обвинението на подзащитния му по чл.321, ал.3, пр.2-ро, т.1 от НК, касаещи и обвиненията срещу подс.Б., подс.М. и подс.М. за членството им в коментиранията ОПГ като присъединили се към съществуващата от 2009 г. или в новосформирана в края на 2011 г., ръководена от подс.Г.Б., поставя и въпрос за приложението на чл.26 от НК във връзка с обвиненията му по чл.159г вр.чл.159б и чл.159а от НК, подминато от второстепенния съд. Във връзка с целта на ОПГ оспорва доказателствения анализ на съда по всички обвинения срещу него по чл.159г от НК заради предоверяване на показанията на множеството свидетели, отrekli се от тези, дадени пред съдия на досъдебното производство, но под натиск от негови „врагове” и заинтересовани служители на ГДБОП и РУП-Ботевград, съдържащи редица противоречия за периодите на участие и фактическите действия на членовете на ОПГ в България и Италия. Като прави собствен анализ на свидетелските показания, касаторът настоява за отмяна на обжалваното решение и оневиняване на подс.Г.Б. от ВКС или за връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на апелативния съд за повторна адекватна на процесуалните норми оценка на доказателствената съвкупност, което да доведе до оправдаване или корекция в правната квалификация на дейността му, а оттам и до чувствително намаляване на наложените му поотделно и по съвкупност наказания.

Тези съображения се поддържат в съдебните прения пред касационната инстанция и от другия защитник на подс.Г.Б. адв.К.Д., ползвайки ги във връзка с касационната жалба от името и на подзащитната му подс.П.Б., неоснователно осъдена за членство в ОПГ заради фактическото ѝ съжителство с подс.Г.Б., получаващата от него и впоследствие осигуряваната от самата нея финансова помощ на майка ѝ и на „фактическата” ѝ свекърва за отглеждане на децата ѝ/им в България, както много от проституиращите в Италия жени, приети обаче за жертви от деянията на членовете на ОПГ. Този защитник счита за нелогично и житейски неприемливо разделянето на престоя ѝ в Италия, възприемайки я веднъж като жертва, а впоследствие като член на ОПГ въз основа на неоснователно кредитираните свидетелски показания, дадени на досъдебното производство под натиск, довело до незаконосъобразното ѝ осъждане въобще с

искане за отмяна на решението с три алтернативи за оправдаване, връщане на делото на въззивния съд или корекция на наложеното ѝ наказание при условията на чл.55, ал.1, т.1 от НК.

Аргументи за манипулиране на показанията на редица свидетели на досъдебното производство и за натиск върху тях в съдебната фаза на процеса пред СпНС черпи в пространното си изложение и адв.Г.Д. при защитата на подзащитния му подс.П.Б. на база на броя им (10-на), изяснените конфликти и влошени взаимоотношения между св.П.А. и подс.Г.Б. и относно противоправната му намеса в разследването и в хода на съдебното следствие пред СпНС, както и на полицейски служители, главно на св.Т., чиито противоречиви показания неправилно били възприети като добросъвестни и достоверни. Това поставяло под съмнение постигането на обективната истина при формиране на вътрешното убеждение на контролираните съдилища по релевантните факти, обуславящо извод за допуснати съществени нарушения на правилата на чл.13, чл.14 и чл.107 от НПК. Неправилно изведените фактически обстоятелства предопределило и неправилното приложение на материалния закон, макар наведените в подкрепа на това касационно основание доводи в касационната му жалба да визират отново необсъдени и неотстранени противоречия в цитираните свидетелски показания, въз основа на които незаконосъобразно била приета обективна и субективна съставомерност на поведението на подс.П.Б. като осъществяващо състава на престъпленията по чл.321, ал.3, пр.2-ро вр.ал.2 от НК и по чл.159г от НК, но за което липсвали съответни мотиви в решението, чиято отмяна се иска с предложение за избор на три възможни алтернативи за решаване или продължаване хода на процеса.

В идентичните касационни жалби на адв.С.Ангелова като защитник на подсъдимите С. С. и С. М. се ангажират касационните основания по чл.348, ал.1, т.2 и 3 от НПК, но без да се навеждат каквито и да е стойностни доводи в тяхна подкрепа, като се прави генерално „препращане” към тези, „описани във въззивната жалба и допълненията към нея предвид тяхната наличност по делото”, мотивиращо я да поиска отмяна на обжалваното решение и връщане на делото за новото му разглеждане от АСпНС или намаляване на размера на наложените им наказания.

Така обобщени, предвид обвързаността на оспорваните от касаторите фактически обстоятелства в доказателствения анализ на апелативния съд налага общото разглеждане на развитите от тях доводи в подкрепа на ангажираните касационни основания.

По касационното основание по чл.348, ал.1, т.2 от НПК :

Като коментират противоречия в обстоятелствената част на обвинителния акт, приетите от първоинстанционния съд релевантни за обвинението по чл.321 от НК фактически обстоятелства и изложението на въззивния съд по това обвинение, част от защитниците възразяват за наличието в последното на нови факти, неангажирани от прокурора и по които не са се защитавали, с което било

ограничено правото им на защита, а именно относно това къде, кога и как подсъдимите са взели решение да сформират нова ОПГ за извършване на престъпления за трафик на жени в Италия за сексуалната им експлоатация и реализация на користната им цел за извличане на обещаните облаги от нея. Възражението е неоснователно и не е съобразено с изяснената още от първостепенния съд характеристика на това обвинение.

За разлика от прокурора и от СпНС, апелативният съд обстойно е анализирал (стр.291-296 от ВНОХД № 183/2017 г. на АСпНС) престъпната дейност на подсъдимите Г.Б., П.Б. и С.С. и св.П.Х. в периода от 2009 г. до лятото на 2011 г., за която са били осъдени с влязла в сила на 18.04.2012 г. присъда (споразумения) по НОХД № 471/2012 г. на СпНС. По този начин съдът е изяснил механизма на функциониране на ОПГ, към която в края на м.октомври 2011 г. се присъединили като нейни членове останалите трима подсъдими П.Б., П.М. и С.М., възползвайки се от родствените си връзки и такива на фактическо съжителство с ръководителя на групата подс.Г.Б. и предишните ѝ участници П.Б. и С.С.. Поради това и първият не е обвинен за „образуване” на ОПГ, а заради неговата ръководна роля в нея. Този анализ е позволил на въззивния съд да подкрепи последващите си изводи за мястото на опериране на членовете на ОПГ в България и Италия, характера на „вторичните” престъпления, в осъществяване на каквито е подновено функционирането ѝ и кумулирането на сериозни парични средства като нейна пряка користна цел. Тези му изводи не са надхвърлили „фактическото обвинение”, предявено на подсъдимите в обстоятелствената част на обвинителния акт, като са били прецизирани времето, мястото, формите на участие на всеки от членовете на ОПГ за осигуряване на сексуалната експлоатация на описаните като жертви на трафика жени. По тези факти, изяснени с разпитите на последните като свидетели пред съдия на досъдебното производство и пред СпНС и подкрепени от подробните справки за парични преводи от къде в Италия, от кого и към кого в България, за притежаваните МПС и за лицата при преминаване с такива през ГКПП към Р Гърция в инкриминирания период, подсъдимите са се защитавали и с нищо не е било ограничено правото им на защита да разберат в какво са обвинени и да оборят ангажираните от прокурора доказателства.

Неоснователни са и възраженията на касаторите за липса или противоречивост на мотивите на апелативния съд при обсъждане на възприетите за достоверни, съответно отхвърлени като необективни, свидетелски показания, особено тези от ДП пред съдия, отречени пред СпНС от редица свидетели и причините за това. В тази насока съдът е положил значителни усилия (стр.307-327 от ВНОХД) да изясни подбудите на коментираните като „множество” свидетели да променят показанията си и да открие връзката им с наличните по делото писмени доказателства, посочени по-горе. Това е другата разлика с подхода на СпНС в доказателствения му анализ, към части от който въззивният съд основателно е бил критичен. В тази насока

страдат и доводите на касаторите в касационните им жалби, едно защото немалка част от тях са копие на допълненията към въззивните им жалби, което навежда на оплакване за необоснованост на обжалвания съдебен акт, което не е касационно основание и не отчита характера на касационната проверка, и второ, защото със съпоставянето на отделни епизоди в свидетелските показания се загърбват останалите доказателствени материали. Изяснена е и ролята на св.П.А. и св.Т. като „манипулатори” при събирането на ДП на впоследствие променените изцяло или частично свидетелски показания, каквато основателно им е отречена и от апелативния съд при проверката им за достоверност съобразно и видео материала за краткото пребиваване на последния в района на съда по време на съдебното заседание на 08.02.2016 г.

Именно като втора инстанция по фактите апелативният съд е извършил собствен обективен, всеотраден и пълен анализ на доказателствената съвкупност и убедително е изложил възприетите за установени факти по делото. Изводите за продължаването на предишната дейност на ОПГ от „старите” и новите ѝ членове на осигурения от ръководителя ѝ подс.Г.Б. „терен” в Италия, набирането и транспортирането, съответно приемането в съответните квартири на жените за пребиваване и проституиране през инкриминирания период със съответните „отчисления” („рекет”) по усмотрение на подс.Г.Б. са доказателствено защитени в пространните и прецизни съображения на съда при анализа на всяко едно доказателство и доказателствено средство самостоятелно и в съпоставката му с останалите, според действителното им съдържание и при изясняване на съзряните от съда или от жалбоподателите вътрешни или помежду им противоречия. В отговор на възражението за „масовата епидемия на отказ” на свидетели от първоначалните им показания на ДП съдът е отграничил възникналите различия и причините за това, посочил е защо не възприема твърденията на подсъдимите в обясненията им (без подс.Б.), подминаващи съществените за обвиненията им обстоятелства, както и кои от свидетелските показания възприема като достоверни, подкрепата им от другите налични доказателства и кои отхвърля като противоречиви и житейски нелогични. По този начин съдът е спазил ограничението на чл.281, ал.8 от НПК осъдителната присъда да почива само на показания, прочетени по реда на ал.4 на същата процесуална норма. Променените в хода на съдебното следствие показания на част от свидетелите с първоначално дадените от тях в ДП по никакъв начин не дават логичен отговор как и защо проституиращите жени, някои от тях с мъжете си в брак, във фактическо съжителство или с приятел, са се озовали именно в квартири или къща, обитавани от подс.Г.Б. и другите подсъдими в различни периоди от време, че са проституирали на път между населените места Марина ди Лесина и Сан Северо в Италия, а не са се занимавали със селскостопанска или транспортна дейност, с каквато някои от подсъдимите обясняват пребиваването си в тази част на Италия. Тази тяхна версия е обстойно проверена от апелативния съд и правилно е приета за защитна и оборена от събраните доказателства, съответно отричайки

достоверност на представените от тях писмени доказателства. Доводи в тази насока съдът е извел и при анализа на паричните преводи към България в евро дори и в периода на задържането им по предишното наказателно производство срещу трима от тях (за които са оправдани от СпНС) и при постановената им тогава забрана да напускат пределите на страната, като не се е съгласил тези средства да имат трудов произход от сочената от тях дейност, съобразил е ползването на различни наредители на преводите и в какви размери с цел затрудняване проследяването им от компетентните органи в България и Италия.

ВКС в настоящия си състав приема, че апелативният съд е спазил изискванията на чл.13, чл.14, чл.107 и чл.339, ал.2 от НПК, като не е формирал вътрешното си убеждение по извеждане на фактите от кръга на чл.102 от НПК по предположения, а въз основа на правилен, задълбочен и прецизен анализ на събраните по делото доказателства, няма „несериозно” подминати или превратно оценени, поради което няма допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и не е налице касационно основание за отмяна на обжалваното решение и за връщане на делото за новото му разглеждане от въззивния съд, още по-малко при така приетата за установена фактическа обстановка да се постанови оправдаване на подсъдимите по предявените им обвинения от касационната инстанция.

По касационното основание по чл.348, ал.2 вр.ал.1, т.1 от НПК.

Още първоинстанционният съд е изяснил същността на нормите на чл.321 и на чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159б, ал.2 вр.чл.159а, ал.2, т.6 вр.ал.1 от НК, като се е съобразил и с разясненията, дадени в ТР № 2 от 16.07.2009 г по т.д. № 2/2009 г. на ОСНК на ВКС. Те са дообогатени от апелативния съд, защитавайки извода си за продължаване (а не прекратяване, „разпускане” през лятото на 2011 г.) на дейността на създадената още през 2009 г. ОПГ от осъдените трима подсъдими Г.Б., П.Б. и С.С., но вече с участието като нейни членове през инкриминирания нов период на съществуването ѝ на подс.С.М., подс.П.М. и подс.П.Б., при относително разпределени функции и взаимозаменяемост на членовете ѝ според конкретната обстановка, но при ясно изразена ръководна роля на подс.Г.Б.. По този начин е изяснена липсата на обвинение за „образуване” на ОПГ, а само за „ръководене” на такава от подс.Г.Б., като правилно съдът е ценил показанията на св.П.Х. и на св.И.Р.. Логичното обяснение е в неточната преценка на прокуратурата по НОХД № 471/2012 г. на СНС, че със задържането и впоследствие осъждането на членовете ѝ е прекратена окончателно дейността на ОПГ, което обаче не се е случило и това следва от изяснените обстоятелства за функционирането ѝ през инкриминирания по настоящето производство период, включително чрез привличане на нови членове за разширяване на дейността ѝ.

Даден е правилен отговор и на възражението защо за член на ОПГ е възприета и подс.П.Б. и в какво точно се е състояло нейното участие в това ѝ качество в подпомагане осъществяването на престъпленията, от които групата е

извличала противозаконни облаги. Освен че те нямат характера на трудово възнаграждение за правомерна дейност в Италия, тяхното усвояване в България за закупуване на недвижими имоти и луксозни МПС трудно могат да се обяснят с твърденията за осигуряване на издръжката на децата и роднините на подсъдимите. Каква „работа“ са търсели и изпълнявали в различни периоди трафикираните там жени покрива признак за целената от ОПГ и обективно постигнатата тяхна сексуална експлоатация, за обещаните им облаги и за реализиране на користната цел на ОПГ.

Законосъобразно е обсъдено възражението на защитника на подс.П.Б. за несъставомерност на поведението на подсъдимите като участници в ОПГ поради наличие единствено на техни „индивидуални отношения“ с жените им. Безспорно е установено, че действията им далеч са надхвърляли роднинските и съпружеските отношения при осъществяване на сексуалната експлоатация на трафикираните жени и извличане от това на целената облага - прехвърляните в България пари. Правилни са изводите на съда за осъществяване на обективните и субективните признаци на престъплението по чл.321 от НК с извоюваната от подс.Г.Б. ръководна роля в ОПГ и изясненото членство в нея на останалите подсъдими.

С оглед на установените факти апелативният съд законосъобразно е прецизирал обвиненията на подс.Г.Б. по чл.159г, пр.2-ро вр.чл.159а, ал.1 от НК спрямо св.Б.И. и св.Е.М., подвеждайки ги като осъществяващи изпълнителното деяние „приемане“ с осигуряване на подслон и допускането им да проституират на контролирания от него „терен“ в Италия срещу съответния „рекет“. И по отношение на останалите проституиращи там жени, дали съгласието си или изразили желание за това, са били допуснати да го практикуват в изпълнение на генерално взетото решение на ОПГ да извършва именно такива вторични престъпления за постигане на набеязаната користна цел, в което във всеки отделен случай подсъдимите са вземали различно участие, обстоятелствено изяснено за всяка отделна жертва на трафика. Правилният анализ на доказателствата са дали и основание на въззивния съд да коригира първоинстанционната присъда за осъждането на подс.Г.Б. за транспортирането на св.И.Р. през границата към Република Гърция, като го е признал за невинен и го е оправдал по това му обвинение, срещу което няма подаден касационен протест.

Извън изложеното, по така ангажираното касационно основание доводи се дължат от ВКС единствено във връзка с възраженията на жалбоподателите за наличие в най-лошия случай на обикновено съучастие на подсъдимите при осъществяването им и относно липсата на мотиви на съда за приложението на разпоредбата на чл.26 от НК за трафика на проституиращите жени, осъществен от подс.Г.Б..

Както правилно е отбелязал и апелативният съд, при установената фактическа обстановка от обективна страна са се проявили количественият и качествените критерии на нормата на чл.93, т.20 от НК, изясняваща понятието

за ОПГ, а при конкретиката по делото - обвързаността на членовете ѝ в трайни фактически отношения за осъществяване на неограничен брой вторични престъпления, наказуеми с повече от 3 години лишаване от свобода, при ясно отграничима структура на сдружението и с относително разпределени функции помежду им, при съзнание за принадлежността им към него в обединяване на усилията им за постигане на предпоставилата съществуването му цел. Този начин на престъпно сдружаване изключва обикновеното съучастие при осъществяване на вторичните престъпления, каквито може и да не се извършат.

Анализът на състава на престъплението по чл.321, ал.1 от НК налага извод, че то е продължено, като извършването му се осъществява чрез действие - изразяващо се в съгласуване на волите, ръководство или организиране на членовете на престъпната група и изпълването на останалите посочени в чл.93, т.20 от НК съставомерни признаци и бездействие - изразяващо се в съществуването на групата и подготовката на вторичната престъпна дейност. Ето защо конструкцията на обвинение по чл.321, ал.1 НК във вр. с чл.26, ал.1 НК е правно и логически невъзможна.

В случая насочеността на дейността на ОПГ е била за трафик на жени от България в Италия с цел сексуалната им експлоатация при съответните квалифициращи деяния обстоятелства, а това са престъпления против личността на жертвите на трафика. Чл.26, ал.6 от НК изключва фигурата на продължаваното престъпление при извършване на престъпление против личността на различни граждани, поради което възражението на защитата на подс.Г.Б. за приложението на чл.26 от НК е незаконосъобразно и като такова следва да се остави без уважение. В тази насока са и разясненията в т.1.6 от цитираното ТР № 2/2009 г. на ОСНК на ВКС.

ВКС намира, че няма неправилно приложение на закона и не е налице касационно основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК за корекция на обжалваното решение.

По касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

В доводите на касаторите се настоява за намаляване на размера на наложените на подсъдимите наказания заради активното съдействие на желаещите да проституират в Италия жертви на трафика, много от тях близки техни роднини, без някакво образование или професия, притиснати от тежките икономически условия в България, при отглеждането от подс.Г.Б. и подс.Б. на 4 деца, като един от малкото възможни източници за издръжката на семействата си и близките си роднини. На тази основа се предлага приложението на чл.55, ал.1, т.1 от НК за снижаване до минимум на макар и намалените от апелативния съд наказания лишаване от свобода, включително и на отложеното за изпълнение наказание на подс.Б., както и на непосилните размери на наложените им глоби.

Всички тези съображения са били поднесени и пред апелативния съд, който се е съобразил частично с някои от тях, отправяйки критика към

първостепенния съд за некоректност при индивидуализацията на някои от наказанията на подсъдимите.

Правилно сред отегчаващите вината на подсъдимите Г.Б., П.Б. и С.С. обстоятелства са отчетени подновяването на престъпната им дейност въпреки осъждането им за същата деятелност, за продължителния срок на съществуването на ОПГ на територията на България и Италия и организирането на трафика на значителен брой лица от женски пол и обективизираната и в добитите облаги тяхна сексуална експлоатация. Изключил е възприетите като такива от СпНС неполагането на обществено полезен труд и липсата на социална активност. Като смекчаващи обстоятелства са причислени броят на децата, за които подс.Г.Б. следва да се грижи заедно с подс.Б., за липсата на противоправни механизми при осъществяване на трафика на жертвите на вторичните престъпления и тяхната активност за осъществяването му, отнасяйки се скептично към надценения довод за „изрядно или добро процесуално поведение” на подсъдимите. Съдът правилно е отрекъл и изключителност в изминалия срок от прекъсването на противоправното им поведение и постановеното осъждане и възможност за приложението на чл.55, ал.1, т.1 и ал.3 от НК.

Съдът е прецизирал тежестта на дължимата се на подс.Г.Б. кумулативна санкция за всяко едно от престъпленията по чл.159г от НК с оглед времеизвършването им, отношението му към жертвите на трафика при реализиране на сексуалната им експлоатация и добитите противоправни облаги. На тази основа е смекчил наказанията лишаване от свобода и намалил размера на наказанията глоба.

Във връзка с формираното на основание чл.23, ал.1 от НК общо наказание за престъпната съвкупност се претендира от жалбоподателя за намаляване на размера на наказанието лишаване от свобода за престъплението по чл.321, ал.3 вр.ал.1 от НК от 7 години лишаване от свобода. То обаче е съответно на обществената опасност както на деянието, така и на дееца, свързано и с извършените множество вторични престъпления, за което той има съществен принос. Разширяването на членската маса и на дейността на ОПГ е постигнато основно по негова инициатива и лидерска позиция, като е демонстрирал във времето завидно финансово благополучие, с което е привличал близки и роднини в престъпната си дейност. Не го е възпряло нито миналото му осъждане, нито възможното му последващо при съзнание за извършваните проверки във връзка с подадените срещу него жалби от някои от жертвите на трафика. Правилен е изводът на съда за проявената упоритост да поддържа съществуването на ОПГ и сексуалната им експлоатация на отпуснатия му от „албанците” терен, поради което смекчаването повече на кумулативното му наказание ще е прекалено снизходително.

ВКС също не намира основание за подобна корекция на отделните и на общото за съвкупността от извършените от него престъпления наказание. Няма основание за такава и на наказанията на подс.П.Б. и подс.С.С..

По отношение на наказанията на подс.П.Б., подс.С.М. и подс.П.М. (последната не е обжалвала въззивното решение) въззивният съд е оспорил извода на СпНС за наличие на баланс на смекчаващите и отегчаващите вината им обстоятелства, стигайки до решение те да бъдат определени при условията на чл.54 от НК при превес на смекчаващите, съответно намалени на по 3 години лишаване от свобода, отложени за изпълнение за подс.Б. и подс.П.М. на основание чл.66, ал.1 от НК с изпитателен срок от по 4 години от влизане на присъдата в сила. Правилно и по отношение на тях е отхвърлено искането им да се приложи разпоредбата на чл.55 от НК поради липсата на законовите предпоставки. За извършената корекция съдът е отдал дължимото на техния помалък принос в престъпната дейтелност на ОПГ, чистото им съдебно минало, включително и на подс.С.М., на когото обаче като привлечен в един по-ранен период към нея е отказал да постанови условното му осъждане. И по отношение на тези подсъдими П.Б. и С.М. ВКС не съзира явно несъответствие на наложените им наказания на обществената опасност на деянията и на личната им такава.

По отношение на наказанията на подс.П.М., която не е обжалвала въззивното решение, няма основание за осъждане и намеса на касационната инстанция.

Не е налице и касационно основание по чл.348, ал.5, т.1 вр.ал.1, т.3 от НПК и касационните жалби, като изцяло неоснователни, следва да се оставят без уважение, а обжалваното решение следва да остане в сила.

Водим от гореизложените съображения и на основание чл.354, ал.1, т.1 от НПК Върховният касационен съд, първо наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 30 от 17.04.2018 г., постановено по ВНОХД № 183/2017 г. от Апелативния специализиран наказателен съд.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ :